

DE HEMEL

Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des HEEREN blijven in lengte van dagen.

Ps. 23:6

De toon van ons 'Nachtegaalslied' is de vloeiendste en welluidendste van allen.

*De dood sloot zijn oog. Maar aan d'eindpaal zijns levens,
't Laatste lied dat hij zong, was het heerlijkste tevoren.*

En zo is het vaak met de stervende heilige.

De pelgrimstocht is lang en moeilijk geweest, het lied der woestijn op lagere toon, klagend en zwaarmoedig; maar het einde, het plechtig en toch heerlijk einde, is gekomen; en, wanneer de verderfelijke onverderfelijke, en het sterfelijke onsterfelijke aandoet, zie, daar openbaart de ziel een nooit tevoren gekende heerlijkheid.

Het geestelijke leven slaat zijn krachtigste polsslag, de Goddelijke liefde haar diepste ademhaling; het ware geloof voleindigt zijn heerlijkste overwinning, en de

ziel, drijvende op haar wieken om hemelwaarts te stijgen, zingt haar tederst lied.

De overdenkingen van de christen, als hij uit de vallei der schaduw des doods op de goedertierenheid en barmhartigheid Gods terugziet, moeten samengesteld zijn uit dankbare en aanbiddende liefde.

Welke ook de geschakeerde geschiedenis van zijn leven geweest is, zonnenschijn en schaduw, bloem en doorn, genade en kastijding; toch zal, bij het terugzien op de weg, die God hem geleid heeft, slechts één onderwerp zijn gehele ziel vervullen: 'Immers het goede en de weldadigheid hebben mij gevolgd al de dagen mijns levens, Uw inzetten zijn mijn gezangen geweest, ter plaatse mijner vreemdelingschappen.' Ps. 119:54.

Het is nuttig een weinig op de levensreis stil te staan en de Goddelijke handelingen te overzien, de mijlstenen te tellen, die wij zijn voorbijgegaan en de Eben-Haëzers, die wij hebben opgericht, en alzo uit dat terugzien stof te vergaren voor tegenwoordige lof en toekomstig vertrouwen.

Toen David in zielsmoedeloosheid verkeerde, bevond hij het zo. 'O mijn God! mijn ziel buigt zich neder in mij; daarom gedenk ik Uwer uit het land der Jordaan en Hermon, uit het klein gebergte.' Ps. 42:7. Maar de slotwoorden van onze tedere psalmist wijzen op de toekomstige handelingen Gods: 'Immers het goede en de weldadigheid zullen mij volgen al de dagen mijns levens.'

De Goddelijke goedertierenheid en weldadigheid en getrouwheid in het verleden, waren voor David een gewisheid en onderpand voor de toekomst. Al wat God voor hem geweest is in zijn leven, wist hij wel dat God

ook nu was en altijd zou zijn en blijven. Zo mag het geloof spreken.

Wellicht hebben wij nog menige moeilijke, eenzame streken te doorreizen, eer wij het einde hebben bereikt. Alles is wijselijk en vriendelijk voor ons verborgen, zowel het verdriet dat onze weg zal overschaduwen, als de vreugde welke die zal verlichten; nochtans, hiervan zijn wij zeker, dat Goddelijke goedertierenheid, weldadigheid en getrouwheid het gehele toneel zullen vormen en kleuren; en dat de tekening van het leven, van welke vorm of kleur ook, zijn plaats zal hebben in de schilderijen-galerij des hemels, en alzo, in onvergankelijke geschiedenis, de goedertierenheid, getrouwheid en liefde vereeuwigen, welke ons daar zullen brengen. Welk een 'sterke en schone staf' is deze waarheid, om mee te reizen; de toekomst, zo geheel bedekt, aan Hem overlatende, die u in het verleden zo bekwaam en voorspoedig geleid heeft; totdat het leven, dat nu is, met al zijn donker, moeite en verdriet, zal opgelost zijn in de pracht, de rust en het lied van het toekomstige leven. 'Loof den Heere, mijn ziel! en al wat binnen in mij is Zijn heiligen Naam. Loof den Heere, mijne ziel! en vergeet geen van Zijn weldaden.' Ps. 103:1,2.

Keer op keer hebt U mijn ziel verlost van het verderf, en nu de schaduwen van het einde zich rondom mij plooiën en samentrekken, plaatst zij daarop de kroon van Uw barmhartigheid en tedere goedertierenheid!

*Loof, loof, mijn ziel, uw Heer' en God,
Loof Hem, Die voor u stierf
En door Zijn dood u 't heerlijkst lot
U 't paradijs verwierf.*

*Wanneer gij droevig treurt en kermt,
Is Hij het Die u troost,
Gelijk een vader zich ontfermt,
Vol deernis met zijn kroost.*

*Hij weet hoe hulpeloos wij zijn,
Hoe gans van kracht ontbloot,
Maar Hij geneest van alle pijn
En redt uit alle nood.*

*Al wat wij zien zal ras vergaan,
't Is alles voor een poos,
Maar 's Heeren gunst blijft steeds bestaan,
Zijn liefde is eindeloos.*

*Zo looft dan, aard en bemel saâm,
En aller eng'len beir,
Des Heilands nooit volprezen Naam,
En prijst Hem altijd meer.*

'En ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen.'

De hemel ten laatste en voor eeuwig, is de lieflijkste en zoetste toon die de psalmist van zijn gewijde harp kon doen horen. Hij had het huis Gods lief gehad op aarde; maar hij zag daar overheen op het huis Gods, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de Hemel, waarvan de aardse tempel, met zijn gewijde dienst, zag op Christus' instellingen; zijn heilige wierook en Goddelijk gezang, voor zijn ziel de poort en het voorportaal geweest is.

Beschouwen wij nu het Huis Gods in de hemel; welke

punten, dit schone beeld, zo vol uitdrukking maken. Onze hooggeloopte Heere, Die uit de hemel is nedergekomen en nu daarheen is opgevaren, was de eerste Die het in dit licht stelt. 'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; Ik ga heen om u plaats te bereiden.' Joh. 14:2. Thuis! Hoe springt mijn hart op van vreugde, bij de vermelding van dit kleine woord!

Wat een machtig en dierbaar woord is dit voor de ziel! Hier nestelt het hart, rust de geest, en onze gehele persoonlijkheid werpt het anker in de reinste, zoetste wateren van dit geloofsleven.

Wat is de gehele wereld daarbij te vergelijken?

*Het harte woont nu hier dan daar,
Maar 't heeft slechts één 'thuis'.*

Maar rondom het christelijk huis verzamelen zich de zoetste en de rijkste zegeningen, binnen zijn wanden worden de heiligste en tederste genegenheden der ziel ontwikkeld en bevorderd.

Godsdienst, huiselijke godsdienst, maakt het huisgezin de meest heilige en behoudende instelling op aarde, het middelpunt van christelijk leven, straalt uit naar buiten.

Hier, waar God wordt erkend en Christus geliefd, waar de eisen van het eeuwige leven de voorrang hebben boven de gedachten en verbintenissen van het tijdelijke leven, wordt geluk en vreugde gesmaakt, welke nergens anders gevonden wordt.

Wat een heiligmakende, samensnoerende macht heeft het huiselijk gebed, als het middel om huiselijk geluk te bevorderen, kwekende wederkerige genegenheid en medegevoel.

Zij verzachten en voorkomen kleine doch kwellende misverstanden, wrijvingen en aanklachten, welke ver genoeg gaan om de hoek van het weefsel van het dagelijkse leven ruw te maken en de kanten daarvan uit te rafelen.

O, laat ware godsdienst zijn heilige dampkring rond uw huis trekken.

Deze is het beeld van de hemel. Kind van God, pelgrim op aarde, reiziger op de levenszee, u reist huiswaarts en zult spoedig uws Vaders stem horen: kind, kom herwaarts op!

De hemel is de familiewoning. Met wat een bekoorlijkheid en aantrekkelijkheid bekleedt dit denkbeeld het 'huis van God' boven!

Gods Kerk is één huisgezin; want alle gelovigen zijn 'kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus'.

Verdeel en ontleed het ene lichaam van Christus; trek uw sektemuren hoog op, schreeuw luid uw shibboleths, verloochen, sluit buiten, ontchristen, zoveel u wilt. God zal het openbaren, dat het zijn kinderen Gods en het lichaam van Christus is, de tempel van de Geest, één huisgezin, wezenlijk en ondeelbaar één.

Alle ware gelovigen zijn één in Christus Jezus, uit welke al het geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt.

Hoe innig moest dit gevoel van broederschap onze harten in liefde en gemeenschap samensnoeren met allen die, hoewel dan ook zwak, het familiebeeld dragen; van wier lippen, gelijk van de onze, de dierbare woorden klinken: Abba, Vader! Rom. 8:15. Die elk lid van dat lichaam voor dezelfde opdragen aan de genadetroon: 'Onze Vader, Die in de hemelen zijt.'

Hereniging en herkenning behoren tot de heiligste en dierbaarste kenmerken van aantrekkelijkheid en tederheid, en zijn door dit beeld weergegeven.

Wij scheppen er vermaak in om hen, die aan onze zijde zijn af te manen van de wereld.

Die met ons ten huize Gods gingen, en met wie wij tezamen in zoetigheid raadpleegden, gingen uit onze omhelzing naar het Vaderland; de bezitnemers van de hemelse woning.

Onze harten zijn vervuld met smart; wij wensen hun het ware geluk. Dat zij veilig wonen en zich met anderen van het 'hemels huisgezin' om de tafel van de Vaderscharen.

Zijn zij kinderen Gods, dan zijn zij thuis in 's Vaders huis.

Waren zij Christus' medearbeiders? 'Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen'. Openb. 14:13b.

Waren zij Christen-krijgsknechten? dan hebben zij de overwinning verkregen en hebben het zwaard neergelegd voor de kroon.

Waren zij Christenzeelieden? dan hebben zij de kust bereikt en hun anker in de haven van eeuwige rust laten vallen.

Waren zij Christenpelgrims? dan hebben zij hun moeilijke pelgrimstocht volbracht, en hun door de reis bezoddelde klederen verwisseld met het lange kleed, wit gemaakt in het bloed des Lams. 'Ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf, zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen.' Openb. 14:13.

En nu wordt de hereniging en de herkenning gesmaakt. De scheiding duurde niet lang. De 'kleine tijd', waarin wij hen niet zagen, is voorbij, en wederom gevoelen wij hun nabijheid en gemeenschap in de Heere. Op welke wijze de herkenning en omgang van de verlost in de heerlijkheid plaats zullen hebben, is een verborgenheid, welke wij niet trachten te verklaren.

God heeft het zo gemaakt; en gelijk wij het vinden, zo laten wij het tot de dag, waarop, 'wat wij nu niet weten, wij zullen het na dezen verstaan'.

Er bestaan geen openbaringen van verlost zielen aan de bewoners van deze sfeer, gelijk er ook geen omgang is van ons met hen. De terugkeer van Paulus het opgetrokken geweest te zijn, heeft daarna het zegel der stilzwijgendheid op zijn lippen gelegd over hetgeen hij daar zag en gevoelde, en dat moest voldoende zijn om deze vraag over de omgang van de doden met de levenden voor altijd te laten rusten.

Luister naar zijn verklaring: 'Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar; want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren. Ik ken een mens in Christus, vóór veertien jaren (of het geschied zij in het lichaam, weet ik niet, of buiten het lichaam, weet ik niet, God weet het), dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in de derde hemel; en ik ken een zodanig mens (of het in het lichaam, of buiten het lichaam geschied zij, weet ik niet, God weet het), dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken.' 2 Kor. 12:2-4.

Welk getuigenis kan ooit meer beslissend zijn? Zich het bestaan van andere verschijnselen en openbaringen

van de onzichtbare eeuwigheid voor te stellen, dan die wij afleiden uit de kennis van de Bijbel. Wij zouden anders een verdenking werpen op het Goddelijk gezag en de genoegzaamheid van de geopenbaarde Schriften der waarheid, en de Goddelijk vastgestelde orde van zaken geheel omver werpen.

Wat lenigde Davids smart over zijn gestorven kind? 'Nu is het dood, waarom zou ik vasten? Zal ik hem nog kunnen wederhalen? Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen.' 2 Sam. 2:23.

Beroofde heilige! laat deze verzekering en dit vooruitzicht uw gefolterd gemoed verkwikken. U zou de gelukkige ziel, die uit lijden, verdriet en zonde naar zijn hemels huis is gevloeden, niet kunnen en niet willen terugroepen. Wees getroost door de gedachte, dat u een hereniging en herkenning wacht in Christus.

Wij zullen aanzitten met Abraham, Izak en Jakob in het Koninkrijk Gods; indien wij hen, die wij niet gezien hebben, zullen wij in Christus kennen. O, met wat een wezenlijkheid en heerlijkheid bekleedt deze gedachte ons huis daar boven!

Men begripte ons echter, wat aangaat de heilige doden, niet verkeerd.

Met de dood verliezen wij hun persoonlijke tegenwoordigheid, zo laat ons bedenken, dat wij de geheiligde kennis niet verloren hebben, die zij in hun leven hebben beoefend. Ware dit niet zo, waarom wordt dan vermeld, dat 'de gedachtenis des rechtvaardigen tot zegening is'? Spr. 10:7a.

Waarom zouden wij vermaand worden, 'opdat u niet traag wordt, maar navolgers zijt dergenen, die door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven'?

Wij beminnen het bewaren van hun gedachtenis, om ons hun daden, hun vurige gebeden te herinneren, en geleid te worden door hun stille, vormende invloed, nu zij gestorven zijn. Omringd door zulk een grote wolk van getuigen, laat ons leven, alsof wij hun stem nog horen, om hun werken na te volgen.

Maar hoe verzachtend en strelend dit vooruitzicht van hereniging en herkenning ook voor het treurend hart is, oneindig voortreffelijker is de gedachte en verwachting van de verheerlijkte Heiland te zullen zien, kennen en te aanbidden. 'Met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.' Filip. 1:23.

O, was U niet daar, de hemel zou ons geen hemel zijn! U te zien, gelijk U bent, U te minnen, te aanbidden, te vereren en te dienen, is onze hemel op aarde, en zal onze hemel der hemelen in de hemel zijn. 'Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op aarde!' Ps. 73:25.

De hemel ten laatste!

De verrassing der heerlijkheid zal bijna overstelpend zijn! Indien verwondering en aandoening de lippen konden verzegelen, de tong doen verstommen, zo zou het zijn, wanneer de heerlijkheid van het Lam, de luster van de plaats, en de muziek van het gezang de ziel onverwacht treffen! Maar niet deze alleen. Mij dunkt, de grootste verrassing en verwondering zal zijn onszelf in de hemel te bevinden.

Er waren tijden en omstandigheden op onze pelgrims-tocht, waarin de hoop op de hemel verduisterd scheen. Donkere wolken van leed bedekten die, zwaarmoedige twijfelingen en vrezes verdonkerden die, diep verderf en droeve afwijkingen deden haar beven! En wij

wanhoopten vaak aan de mogelijkheid om de storm het hoofd te bieden, de golven te weerstaan en ooit het land te bereiken! Onze Goddelijke Herder, wil geen lammetje van Zijn kudde verliezen, waarvoor Zijn ziel in Gethsémané streed, en op Golgotha leed.

Wiens goedertierenheid en weldadigheid ons al de dagen van ons leven gevolgd hebben, brengt ons veilig daar, en wij bevinden ons ten laatste in de hemel!

En voor eeuwig! 'Ik zal blijven in het huis des Heeren in lengte van dagen.'

Hoe groot is de tegenstelling met de aarde! Hier is niets bevredigend, niets waar, niets blijvend. 'Voorbijgaande' is geschreven op des harten innigste liefde en rijkste schat.

Onze christelijke ondervinding wisselt af, onze godsdienstige voorrechten veranderen, onze liefste vriendschap verkoelt; en wij zijn nauwelijks in het huis van onze God, of de heilige dienst wordt besloten, de plechtige vergadering wordt ontbonden, en met een zucht verlaten wij de heilige plaats, welke voor onze ziel het gastmaal der liefde en de ware poort des hemels geweest is.

Maar de hemel is voor eeuwig; het huis Gods voor eeuwig; het gezelschap van de verheerlijkten voor eeuwig, 'altijd met de Heere'!

Eeuwigheid is op alles gestempeld! Gezegende hoop! Heerlijk vooruitzicht! Mijn ziel, strijd door, zwoeg door, lijd door! Jezus heeft beloofd: 'Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan.' Openb. 3:12a.

*Ja, wij zullen onze vrinden,
Die wij minden in den Heer',
In den bemel wedervinden
Om te scheiden nimmermeer.*

*Daar, verlost van alle zonden,
Wacht ons 't heerlijkst zaligst lot,
Met die allen saâmverbonden
Bij het dierbaar Lam van God.*